

Tess Gerritsen

Freaks

the house of books

Oorspronkelijke titel

Freaks

Uitgave

Ballantine Books, New York

Copyright © 2011 by Tess Gerritsen

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Els Franci-Ekeler

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Foto auteur

© Jessica Hills

ISBN 978 90 443 3400 5

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.tessgerritsen.nl

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Koningin van de Doden was gearriveerd.

Patholoog-anatoom Maura Isles deed de bijnaam die de agenten van het Boston PD haar lang geleden hadden gegeven, in alle opzichten eer aan toen ze uit haar zwarte Lexus stapte. Zwarte auto, zwarte jas, zwarte sjaal, geschikt voor deze waterkoude winterdag met de sombere schaduwen en de geur van naderende sneeuw.

Rechercheur Jane Rizzoli stak groetend haar in een warme handschoen gestoken hand op. 'Hallo, Maura,' zei ze. 'Ik hoop dat je een zaklantaarn bij je hebt.'

Maura stak de straat over naar de brede trappen van de kerk en keek op naar de boogvormige ingang en de dichtgetimmerde ramen. 'De Antoniuskerk? Die zit al jaren dicht.'

'Het slachtoffer heeft binnen weten te komen.' Jane huiverde toen de wind haar donkere krullen greep en de panden van haar jas liet fladderen. 'En de moordenaar helaas ook.'

'Moordenaar?' Maura keek haar vragend aan. 'Jullie zijn dus al tot de conclusie gekomen dat het om een moord gaat?'

'Wacht maar tot je haar ziet, dan snap je wel waarom.'

Toen Maura schoenbeschermers en latex handschoenen had aange trokken, duwde Jane de zware eikenhouten deur open en gingen ze naar binnen. Alhoewel ze daar geen last meer hadden van de wind leek het in de muf ruikende kerk nog killer dan buiten, alsof de kou van de stenen muren afstraalde. Het gebouw had geen elektriciteit en de enige verlichting kwam van de op een accu aangesloten lamp die de mannen van de technische recherche hadden meegebracht en verderop in de kerk opgesteld. In de enorme, holle ruimte erboven waren de schaduwen zo zwart als de nacht.

'Hoe is het lijk ontdekt?' vroeg Maura.

'Een voorbijganger hoorde iemand gillen in de kerk en heeft de politie gebeld. De agent die als eerste ter plaatse was, merkte dat de achterdeur niet op slot zat. Hij is naar binnen gegaan en heeft het slachtoffer gevonden.'

Jane deed haar zaklantaarn aan en liep met Maura langs de rijen banken naar het altaar, waar rechercheur Barry Frost en drie agenten van de

technische recherche op hen wachtten. De mannen stonden eerbiedig in een kring rond het slachtoffer, alsof ze haar wilden beschermen tegen mogelijke aasgieren die zich in donkere hoeken schuilhielden. Toen ze opzij stapten, zag Maura een jonge vrouw die op de grond lag met haar hoofd achterover gebogen en haar mond wijd open.

Frost zei: 'Volgens haar identiteitsbewijs heet ze Kimberly Rayner en is ze zeventien jaar oud.'

Niemand zei wat toen Maura dichterbij kwam en naar het gezwollen gezicht keek. Het blonde haar van het meisje zat in vette slierten en haar gezicht was smoezelig.

'Ze heeft al haar kleren nog aan, dus is ze waarschijnlijk niet seksueel misbruikt. Maar er zijn sporen van wurging, kijk maar,' zei Jane. Ze richtte haar zaklantaarn op de gestrekte hals. De huid van de keel was ontsierd door donkere vlekken, veroorzaakt door de meedogenloze greep van een moordenaar. Het gezicht was in de dood gezwollen gebleven, maar het lichaam was broodmager, zo mager dat de sleutelbeenderen uitstaken en de polsen zo dun waren als twijgen. Door ernstige ondervoeding was het lichaam van het meisje zichzelf gaan verteren, had het vet en spieren moeten verbranden om de hersenen en het hart van voedsel te blijven voorzien.

'Wil je zien waar we nog het meeste van zijn geschrokken?' vroeg Jane.

'Was het lijk op zich niet erg genoeg?'

'Nee. Kijk maar.' Jane draaide zich om. Het licht van haar zaklantaarn kwam te rusten op iets wat glansde in het schemerdonker. Iets waar zelfs de onverstoorbare Maura Isles zo van schrok dat haar adem stakte.

Het was een doodkist. En het deksel stond open.

Boven hun hoofden fladderde iets. Jane keek op en rilde toen ze een schaduw door de kerk zag zeilen. ‘Er zitten vleermuizen in de klokkentoren,’ zei ze. ‘We hebben ze daarstraks ook al gezien.’

‘Vleermuizen?’ Maura lachte een beetje ontdaan. ‘En een open doodkist?’

‘En dat is nog niet alles,’ zei Jane. Ze liep naar de kist. ‘Kom eens kijken.’

‘Ga me niet vertellen dat er een vampier in ligt.’

Jane scheen met haar zaklantaarn in de kist. Op het satijnen kussen lagen een paar zwarte haren. ‘Er heeft in elk geval iemand in gelegen. De vraag is, was hij dood of sliep hij alleen?’ Jane lachte nerveus. ‘En zijn dit menselijke haren of niet?’

Maura bleef roerloos bij de doodkist naar de verdachte haren staan staren. Opeens schudde ze haar hoofd, alsof ze zich wilde losmaken van de griezelige sfeer in de kerk. ‘Daar moet een logische verklaring voor zijn, Jane.’

‘Dat zeg je altijd.’

Maura draaide zich om en wees naar het gestolde kaarsvet op de vloer. ‘Iemand heeft hier kaarsen aangestoken. En daar staat een grote kartonnen doos. Met dekens erin. Er heeft hier iemand gebivakkeerd, dat is alles. Misschien het slachtoffer.’

‘Of de vent die in die doodkist lag. Waar hij nu ook mag zijn.’

Maura liep terug naar het lijk. ‘Er is hier veel te weinig licht om haar naar behoren te kunnen bekijken. We zullen haar naar het mortuarium laten brengen, dan kan ik sectie op haar verrichten.’ Ze toetste een nummer in op haar mobiele telefoon. ‘Met dokter Isles. Er moet een lijk opgehaald worden...’

Een van de technici mompelde: ‘Misschien moeten we voor alle zekerheid haar hart doorboren met een houten staak.’

Het leek inmiddels nog kouder te zijn geworden in de kerk. Jane kon haar eigen adem zien, naargeestige wolkjes die traag oplossen. Ze keek naar het lijk en dacht: Kimberly Rayner had nu in een klaslokaal moeten zitten. Een meisje van zeventien moet met jongens flirten en aanmeldingsformulieren voor universiteiten invullen en dromen over haar toekomst. Niet morsdood op een koude stenen vloer liggen.

‘Rechercheur Rizzoli?’ riep een van de technici. ‘Ik heb een voetafdruk gevonden.’

Jane liep naar de plek waar de man gehurkt zat. Hij hield zijn zaklantaarn gericht op de modderige afdruk. ‘Schoenmaat 42 of 43 lijkt mij. Een grotere maat dan het slachtoffer draagt.’

Met haar zaklantaarn op de vloer gericht volgde Jane het spoor tot ze bij een deur kwam. Het was niet de deur waardoor de agent die op de oproep had gereageerd, was binnengekomen. Er was hier kennelijk nog iemand geweest. De deur stond op een kier. Ze voelde de tocht van de koude wind.

Ze liep naar buiten en kwam terecht in een overwoekerde tuin waar een dik pak herfstbladeren lag. Ze keek met een ruk op toen er een twijg knapte en richtte haar zaklantaarn op het geluid.

Gloeiende ogen keken naar haar.

Jane trok onmiddellijk haar wapen. ‘Politie! Kom tevoorschijn met je handen omhoog!’ riep ze.

Een in het zwart geklede gedaante schoot uit de struiken en zette het op een lopen.

‘Halt!’ riep Jane, maar de gedaante sprintte weg. Jane zette de achtervolging in. Het dunne ijslaagje waarmee de zompige grond was bedekt, kraakte onder haar voeten. Haar prooi was een onduidelijke schaduw, die ze dan weer wel en dan weer niet kon zien, alsof hij niet van vlees en bloed was. *Alsof het geen mens was.*

Achter zich hoorde ze Frost haar naam roepen.

Zonder de moeite te nemen antwoord te geven bleef ze de vluchtende gedaante achtervolgen. Hij was snel – te snel. Ze rende zo hard als ze kon, maar voelde haar beenspieren verkrampen. Het was zo koud dat de lucht in haar keel leek te snijden. Ze zag de gedaante over een omheining klimmen en uit het zicht verdwijnen.

Zonder aarzelen klom ze op de schutting. Ze voelde splinters in haar handen dringen en kwam aan de andere kant te hard neer, waardoor er een onaangename pijscheut door haar schenen trok. Ze was terechtgekomen in een omheinde tuin. *Waar zat hij? Spiedend keek ze naar de schaduwen, op zoek naar een beweging die hem zou verraden.*

Glipte daar iets dat schuurtje in?

Ze hield haar pistool met beide handen vast toen ze naar de deuropening van de schuur liep. Binnen was het aardedonker. Zo donker dat het leek alsof je de duisternis kon omvatten. Stap voor stap liep ze door tot ze op de drempel stond. Ze tuurde naar binnen, maar zag helemaal niets.

Ze voelde hoe haar nekharen overeind gingen staan toen ze een geluid hoorde. Het geluid van iemand die hijgde. Het kwam niet uit de schuur. Het klonk *achter* haar.

Ze draaide zich vliegensvlug om en zag haar prooi ineengedoken tussen de struiken zitten. Hij was van top tot teen in het zwart gekleed. Toen ze haar zaklantaarn op zijn ogen richtte, hief hij zijn armen op om ze tegen het licht te beschermen.

‘Wie ben je?’ vroeg ze bars.

‘Niemand.’

‘Laat je zien! Sta op!’

Langzaam kwam de gedaante overeind. Hij liet zijn magere armen zakken. Het gezicht dat naar haar keek was onwaarschijnlijk bleek; het glanzende haar was pikzwart. Net zo zwart als de haren op het kussen in de doodkist.